Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Sjette Afdeling)

25. juni 2020*

»Plantesorter – anmodning om ændring af udløbsdatoen for EF-sortsbeskyttelsen for sorten Siberia af arten *Lilium L.* – klage for appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden – afvisning – begrundelsespligt – artikel 75 i forordning (EF) nr. 2100/94 – effektiv retsbeskyttelse – artikel 67, stk. 1, og artikel 87 i forordning nr. 2100/94 – korrektion af åbenbare fejl – artikel 53, stk. 4, i forordning (EF) nr. 874/2009«

I sag T-737/18,

Siberia Oriental BV, 't Zand (Nederlandene), ved advokat T. Overdijk,

sagsøger,

mod

EF-Sortsmyndigheden (CPVO) ved M. Ekvad, F. Mattina og O. Lamberti, som befuldmægtigede,

sagsøgte,

angående et søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 15. oktober 2018 af appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden (sag A 009/2017) vedrørende en anmodning om ændring af udløbsdatoen for EF-sortsbeskyttelsen for sorten Siberia af arten *Lilium L.*,

har

RETTEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Marcoulli, og dommerne C. Iliopoulos (refererende dommer) og R. Norkus,

justitssekretær: fuldmægtig A. Juhász-Tóth,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 17. december 2018,

under henvisning til svarskriftet, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 1. april 2019,

og efter retsmødet den 23. januar 2020,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

Sagens baggrund

1 Den 28. juli 1995 indgav sagsøgeren, Siberia Oriental BV, en ansøgning om EF-sortsbeskyttelse til EF-Sortsmyndigheden (CPVO) (herefter »EF-Sortsmyndigheden«) i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse (EFT 1994, L 227, s. 1). Denne ansøgning blev registreret under sagsnr. 1995/0101.

2 Den plantesort, for hvilken der blev ansøgt om EF-sortsbeskyttelse, var sorten Siberia, som tilhører arten *Lilium L.*

3 I ansøgningen om EF-sortsbeskyttelse anførte sagsøgeren, at denne sort var blevet markedsført for første gang på Den Europæiske Unions område i januar 1993. Det første nationale beskyttelsescertifikat for sorten var blevet udstedt den 8. april 1993 i Nederlandene, inden forordning nr. 2100/94 trådte i kraft.

4 Ved afgørelse af 2. august 1996 (herefter »afgørelsen om meddelelse af beskyttelse«) meddelte EF-Sortsmyndigheden EF-sortsbeskyttelse for sorten Siberia, idet den fastsatte udløbsdatoen for denne beskyttelse til den 1. februar 2018. Denne udløbsdato blev optaget i registret over EF-sortsbeskyttelse (herefter »registret«), der er nævnt i artikel 87 i forordning nr. 2100/94.

5 Ved skrivelse af 24. oktober 2011 opfordrede sagsøgeren EF-Sortsmyndigheden til at fremlægge nærmere oplysninger om den metode, den havde anvendt i 1996 for at beregne varigheden af EF-sortsbeskyttelsen for sorten Siberia. Ved skrivelse afsendt den følgende dag fremsendte EF-Sortsmyndigheden sagsøgeren de oplysninger, denne havde anmodet om.

6 Fra 2015 til 2017 fortsatte EF-Sortsmyndigheden og sagsøgeren deres udvekslinger angående beregningsmetoden for varigheden af beskyttelsen for sorten Siberia.

7 Den 24. august 2017 gentog sagsøgeren sin holdning, hvorefter varigheden af beskyttelsen for sorten Siberia for det første burde have været beregnet på grundlag af artikel 19 i forordning nr. 2100/94. Ydermere anførte sagsøgeren, at EF-Sortsmyndigheden for det andet burde have nedsat varigheden af beskyttelsen i henhold til denne forordnings artikel 116, stk. 4, ved at fratrække perioden fra den første markedsføring af sorten Siberia til datoen for den nævnte forordnings ikrafttræden. Følgelig anmodede sagsøgeren EF-Sortsmyndigheden om at ændre udløbsdatoen for den EF-sortsbeskyttelse, der var meddelt for sorten Siberia, ved at ændre datoen den 1. februar 2018 til datoen den 30. april 2020.

8 Ved afgørelse af 23. oktober 2017 afviste EF-Sortsmyndigheden anmodningen om ændring af den udløbsdato for EF-sortsbeskyttelsen for sorten Siberia, der var indført i registret. EF-Sortsmyndigheden fandt for det første, at den i artikel 69 i forordning nr. 2100/94 fastsatte frist på to måneder til at indgive en klage over afgørelsen om meddelelse af beskyttelse allerede var udløbet. Den fandt for det andet, at artikel 53, stk. 4 og 5, i Kommissionens forordning (EF) nr. 874/2009 af 17. september 2009 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning nr. 2100/94 for så vidt angår sagsbehandlingen ved EF-Sortsmyndigheden (EUT 2009, L 251, s. 3), ikke fandt anvendelse i den foreliggende sag, for så vidt som EF-Sortsmyndighedens afgørelse ikke var behæftet med en sproglig fejl, en skrivefejl eller en åbenbar fejl. EF-Sortsmyndigheden anførte for det tredje, at der ikke fandtes noget retsgrundlag for at ændre datoen for indførelse af EF-sortsbeskyttelsen i registret.

9 Den 23. november 2017 indbragte sagsøgeren på grundlag af artikel 67 i forordning nr. 2100/94 en klage for EF-Sortsmyndighedens appelkammer over afgørelsen af 23. oktober 2017. Denne klage indeholdt ligeledes en anmodning om berigtigelse af den påklagede afgørelse i henhold til artikel 70 i forordning nr. 2100/94.

10 Ved afgørelse af 8. december 2017 gav EF-Sortsmyndigheden afslag på anmodningen om berigtigelse af den påklagede afgørelse i henhold til artikel 70 i forordning nr. 2100/94.

11 Den mundtlige forhandling ved appelkammeret fandt sted den 24. september 2018. Under den mundtlige forhandling gjorde sagsøgeren bl.a. gældende, at klagen kunne antages til realitetsbehandling, idet den var støttet på artikel 67 og 87 i forordning nr. 2100/94. Som retsgrundlag for klagen påberåbte sagsøgeren sig ligeledes artikel 53, stk. 4, i forordning nr. 874/2009 og EF-Sortsmyndighedens forpligtelse til at rette eventuelle fejl i registret af egen drift.

12 Ved afgørelse af 15. oktober 2018 (herefter »den anfægtede afgørelse«) afviste appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden sagsøgerens klage.

13 Appelkammeret fandt for det første, at klagen ikke kunne støttes på artikel 67 i forordning nr. 2100/94, sammenholdt med denne forordnings artikel 87, idet disse bestemmelser ifølge appelkammeret vedrører den oprindelige indførelse i registret af udløbsdatoen for den meddelte EF-sortsbeskyttelse og ikke ændringen af en sådan registrering.

14 For det andet fandt appelkammeret, at klagen heller ikke kunne støttes på artikel 53, stk. 4, i forordning nr. 874/2009. Ifølge appelkammeret var EF-Sortsmyndighedens afgørelse af 23. oktober 2017, hvorved denne gav afslag på anmodningen om ændring af udløbsdatoen, ikke en afgørelse, der kunne påklages i medfør af artikel 67, stk. 1, i forordning nr. 2100/94. Den var navnlig ikke en afgørelse vedrørende indførelse eller slettelse af oplysninger i registret som omhandlet i artikel 87 i forordning nr. 2100/94. Appelkammeret anførte, at det samme gjorde sig gældende for så vidt angår EF-Sortsmyndighedens angivelige afslag på at udøve den kompetence, den er blevet tillagt, til at korrigere de eventuelle fejl, der er i registret, af egen drift.

15 For det tredje anførte appelkammeret, idet det godkendte begrundelsen for afgørelsen af 23. oktober 2017, at en angivelig fejl i beregningen af udløbsdatoen for EF-sortsbeskyttelsen ikke kunne anses for at være en åbenbar fejl som omhandlet i artikel 53, stk. 4, i forordning nr. 874/2009. Appelkammeret tilføjede, at artikel 116, stk. 4, fjerde led, i forordning nr. 2100/94 umiddelbart kunne undergives forskellige fortolkninger.

16 For det fjerde og endelig konkluderede appelkammeret, at klagen skulle afvises, idet den var blevet indgivet efter udløbet af den i artikel 69 i forordning nr. 2100/94 fastsatte frist på to måneder. Eftersom klagen blev afvist, undlod appelkammeret at tage stilling til fortolkningen af artikel 116 i forordning nr. 2100/94.

Parternes påstande

17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– EF-Sortsmyndigheden tilpligtes at indføre datoen den 30. april 2020 i registret i stedet for den nuværende udløbsdato.

18 EF-Sortsmyndigheden har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren pålægges at betale de sagsomkostninger, som EF-Sortsmyndigheden har afholdt.

Retlige bemærkninger

Formaliteten

Spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerens anden påstand kan antages til realitetsbehandling

19 Med den anden påstand har sagsøgeren anmodet Retten om at pålægge EF-Sortsmyndigheden at indføre datoen den 30. april 2020 i registret i stedet for den nuværende udløbsdato.

20 I svarskriftet har EF-Sortsmyndigheden anført, at sagsøgerens anden påstand skal afvises.

21 Det følger af fast retspraksis, at EF-Sortsmyndigheden i forbindelse med en sag, der er anlagt for Unionens retsinstanser til prøvelse af en afgørelse fra appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden, i overensstemmelse med artikel 73, stk. 6, i forordning nr. 2100/94 skal træffe de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af afgørelsen truffet af Unionens retsinstanser. Det tilkommer derfor ikke Retten at give EF-Sortsmyndigheden pålæg, men det påhviler EF-Sortsmyndigheden at drage konsekvenserne af konklusionen og præmisserne i dommene fra Unionens retsinstanser (jf. i denne retning dom af 5.2.2019, Mema mod CPVO (Braeburn 78 (11078)), T-177/16, EU:T:2019:57, præmis 29; jf. ligeledes analogt dom af 11.7.2007, El Corte Inglés mod KHIM – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, EU:T:2007:219, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis).

22 Den anden påstand skal derfor afvises, for så vidt som den tilsigter, at Retten pålægger EF-Sortsmyndigheden at ændre udløbsdatoen for EF-sortsbeskyttelsen for sorten Siberia, således som denne dato er indført i registret.

Spørgsmålet om, hvorvidt henvisningerne til de argumenter, der blev fremført for EF-Sortsmyndighedens instanser, kan antages til realitetsbehandling

23 EF-Sortsmyndigheden har gjort gældende, at sagsøgerens generelle henvisninger til de fremførte argumenter og indleverede indlæg i forbindelse med sagen for appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden, skal afvises.

24 Hvad i denne henseende angår henvisningen i stævningens punkt 5.24 til bestemte punkter i de indlæg, som sagsøgeren havde indleveret i forbindelse med den administrative procedure ved EF-Sortsmyndigheden, som sagsøgeren i øvrigt ikke har vedlagt stævningen som bilag, skal disse argumenter, hvortil der således er henvist, afvises.

25 I henhold til artikel 21, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, som i medfør af samme statuts artikel 53, stk. 1, finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten, og artikel 177, stk. 1, litra d), i Rettens procesreglement, skal en stævning nemlig bl.a. angive en kortfattet fremstilling af anbringenderne. Denne angivelse skal være tilstrækkeligt klar og præcis til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og Retten kan træffe afgørelse i sagen. Det samme gælder med hensyn til påstande, som skal ledsages af anbringender og argumenter, således at sagsøgte og Retten kan vurdere påstanden. De væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som et søgsmål støttes på, skal således i

det mindste kortfattet fremgå af selve stævningen på en sammenhængende og forståelig måde. Selv om stævningens indhold på særlige punkter kan støttes og udbygges ved henvisninger til afsnit i dokumenter, der vedlægges som bilag til stævningen, kan der imidlertid ikke ved en generel henvisning til andre dokumenter rådes bod på en undladelse af at anføre afgørende dele af den retlige argumentation, som skal være indeholdt i stævningen. Tilsvarende krav gælder, når et klagepunkt eller et argument fremføres til støtte for et anbringende (jf. dom af 11.4.2019, Fomanu mod EUIPO – Fujifilm Imaging Germany (Gengivelse af en sommerfugl), T-323/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:243, præmis 17 og den deri nævnte retspraksis). Det påhviler desuden ikke Retten at træde i stedet for parterne ved søgning efter de relevante oplysninger i de dokumenter, som de henviser til (jf. dom af 9.3.2018, Recordati Orphan Drugs mod EUIPO – Laboratorios Normon (NORMOSANG), T-103/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:126, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

26 I den foreliggende sag har sagsøgeren i stævningens punkt 5.24 begrænset sig til at henvise til »punkt 4.4 i sit indlæg af 23. november 2017 vedrørende sagens realitet og til punkt 3 og 4 i sagsakterne vedrørende de mundtlige indlæg, der blev indgivet i forbindelse med retsmødet den 24. september 2018«, og fremhævet, at de argumenter, der blev fremført inden for rammerne af sagen for appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden, ligeledes skal anses for at være en del af den fremførte argumentation inden for rammerne af nærværende sag. Ud over den omstændighed, at indlægget og sagsakterne vedrørende de mundtlige indlæg, som sagsøgeren har henvist til, ikke er blevet vedlagt stævningen, kan denne henvisning imidlertid ikke råde bod på en undladelse af at anføre afgørende dele af den retlige argumentation, som skal være indeholdt i stævningen.

27 Det følger af det ovenfor anførte, at henvisningen i stævningens punkt 5.24 til argumenter, der fremgår af dokumenter, som sagsøgeren fremlagde i forbindelse med den administrative procedure ved EF-Sortsmyndigheden, ikke kan antages til realitetsbehandling inden for rammerne af nærværende søgsmål.

Realiteten

28 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender, hvoraf det første vedrører tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, som nærmere bestemt følger af en manglende begrundelse, og det andet vedrører tilsidesættelse af forordning nr. 2100/94 eller af enhver retsregel vedrørende dennes gennemførelse, herunder traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Sagsøgeren har bl.a. anført, at klagen for appelkammeret kunne antages til realitetsbehandling.

29 Først skal det andet anbringende undersøges, derefter det første anbringende.

Det andet anbringende vedrørende den omstændighed, at appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden begik en retlig fejl, idet det fandt, at klagen for dette appelkammer skulle afvises

30 Det andet anbringende består af to led, hvormed sagsøgeren har anfægtet EF-Sortsmyndighedens vurdering, ifølge hvilken klagen måtte afvises.

– Det andet anbringendes første led, der i det væsentlige vedrører en tilsidesættelse af artikel 67 i forordning nr. 2100/94, sammenholdt med denne forordnings artikel 87, og en begrænsning af adgangen for indehavere af EF-sortsbeskyttelser til at klage over åbenbare fejl

31 Sagsøgeren har gjort gældende, at appelkammeret begik en fejl, idet det fastslog, at klagen ikke kunne støttes på artikel 67 i forordning nr. 2100/94, sammenholdt med denne forordnings artikel 87, idet disse bestemmelser ifølge appelkammeret vedrører den oprindelige indførelse i registret af udløbsdatoen for den meddelte EF-sortsbeskyttelse og ikke en ændring af en sådan indførelse.

Sagsøgeren har indvendt, at appelkammeret i sit ræsonnement foretager en kunstig sondring mellem den oprindelige indførelse af udløbsdatoen for EF-sortsbeskyttelsen og en ændring af en sådan indførelse.

32 Ifølge sagsøgeren er afgørelsen om afslag på anmodningen om korrektion af udløbsdatoen for EF-sortsbeskyttelsen, således som denne dato er indført i registret, tydeligvis omfattet af udtrykket »indførelse eller slettelse af oplysninger i registret« som omhandlet i artikel 87 i forordning nr. 2100/94. Efter sagsøgerens opfattelse fører den anfægtede afgørelse til en urimelig begrænsning af adgangen til klagemuligheder for indehavere af EF-sortsbeskyttelser over åbenbare fejl, der er begået i forbindelse med indførelsen af oplysninger i registret.

33 EF-Sortsmyndigheden har bestridt sagsøgerens argumentation.

34 Det bemærkes, at retssikkerheden er et af de grundlæggende principper, der er anerkendt i EU-retten. Den endelige karakter af en forvaltningsafgørelse, der er blevet endelig ved udløbet af en rimelig søgsmålsfrist eller ved udtømning af de til rådighed stående retsmidler, bidrager til den nævnte sikkerhed, og det følger heraf, at EU-retten ikke kræver, at et forvaltningsorgan i princippet er forpligtet til at genoptage en forvaltningsafgørelse, som er blevet endelig (jf. dom af 13.1.2004, Kühne & Heitz, C-453/00, EU:C:2004:17, præmis 24, af 12.2.2008, Kempter, C-2/06, EU:C:2008:78, præmis 37, og af 4.10.2012, Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, præmis 76). Endvidere skal søgsmålsfristerne værne om retssikkerheden og forhindre, at EU-retsakter, der afføder retsvirkninger, kan anfægtes i ubegrænset tid (dom af 9.3.1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, præmis 16).

35 I den foreliggende sag skal det fastslås, at de tilgængelige klagemuligheder og de frister, inden for hvilke en klage kan indgives, er anført i forordning nr. 2100/94.

36 Artikel 67, stk. 1, i forordning nr. 2100/94 bestemmer således, at »[a]fgørelser truffet af [EF-]Sortsmyndigheden i medfør af artikel 20, 21, 59, 61, 62, 63 og 66, samt afgørelser vedrørende […] indførelse eller slettelse af oplysninger i registret jf. artikel 87 […] kan påklages«.

37 I henhold til artikel 69 i forordning nr. 2100/94 skal en sådan klage indgives skriftligt »inden to måneder fra meddelelsen af afgørelsen, hvis denne er rettet til klageren, eller, hvis dette ikke er tilfældet, inden to måneder fra afgørelsens offentliggørelse […]«.

38 EF-Sortsmyndigheden fører i øvrigt i henhold til artikel 87, stk. 2, litra e), i forordning nr. 2100/94 et register over EF-sortsbeskyttelse, hvori der efter meddelelse af EF-sortsbeskyttelse indføres bl.a. oplysninger om tidspunktet for EF-sortsbeskyttelsens indtræden og ophør.

39 For det første følger det af disse forhold, at artikel 67, stk. 1, i forordning nr. 2100/94, sammenholdt med denne forordnings artikel 87, stk. 2, litra e), kun omhandler en klage over EF-Sortsmyndighedens afgørelser, som inden for rammerne af meddelelsen af en EF-sortsbeskyttelse fastsætter tidspunktet for denne beskyttelses indtræden og ophør. Den afgørelse fra EF-Sortsmyndigheden, som er blevet anfægtet for appelkammeret, der giver afslag på den af sagsøgeren indleverede anmodning om korrektion, er ikke omfattet af disse bestemmelser.

40 For det andet bemærkes, at EF-Sortsmyndigheden ved afgørelse af 2. august 1996 meddelte EF-sortsbeskyttelse for sorten Siberia, idet den fastsatte udløbsdatoen for denne beskyttelse til den 1. februar 2018. Dernæst bemærkes, at det er ubestridt, at sagsøgeren havde kendskab til afgørelsen om meddelelse af beskyttelse, der fastsatte den omtvistede udløbsdato, og at sagsøgeren ikke indgav en klage inden for to måneder fra meddelelsen af denne afgørelse. Både i stævningens punkt 4.4 og i retsmødet ved Retten har sagsøgeren udtrykkeligt anerkendt, at denne ikke havde indgivet klagen inden for den i artikel 69 i forordning nr. 2100/94 fastsatte frist. Selv om sagsøgeren kunne have anfægtet denne afgørelse i henhold til artikel 67, stk. 1, i forordning nr. 2100/94 (jf. analogt dom af 9.3.1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, præmis 24), har denne ikke inden

for den anvendelige frist gjort brug af de klagemuligheder, som forordning nr. 2100/94 stillede til rådighed for denne. Afgørelsen om meddelelse af beskyttelse blev derfor endelig ved udløbet af den fastsatte frist (jf. analogt dom af 9.3.1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, præmis 13).

41 Inden for disse rammer kan det ikke tillades sagsøgeren at genåbne klagefristen ved at gøre gældende, at anmodningen om korrektion af 24. august 2017 er omfattet af udtrykket »indførelse eller slettelse af oplysninger i registret jf. artikel 87 [i forordning nr. 2100/94]«. Såfremt det blev tilladt sagsøgeren at indgive en klage i medfør af artikel 67 i forordning nr. 2100/94, sammenholdt med denne forordnings artikel 87, efter at denne havde indgivet en anmodning om korrektion af udløbsdatoen for EF-sortsbeskyttelsen, og efter at EF-Sortsmyndigheden havde afslået denne anmodning, ville dette nemlig få den konsekvens, at den endelige karakter af afgørelsen om meddelelse af beskyttelse blev bragt i fare. Enhver indehaver af en EF-sortsbeskyttelse ville kunne omgå den i artikel 69 i forordning nr. 2100/94 fastsatte klagefrist ved – ligesom sagsøgeren – efter denne frists udløb at anmode om en ændring i registret og ved at indgive en klage over EF-Sortsmyndighedens afgørelse om afslag. En sådan omgåelse af klagefristen kan ikke tillades (jf. analogt dom af 21.3.2014, Yusef mod Kommissionen, T-306/10, EU:T:2014:141, præmis 54 og 55).

42 Det fremgår ganske vist af fast retspraksis, at nye væsentlige omstændigheder kan begrunde, at der forelægges en ansøgning om revurdering af en tidligere afgørelse, hvis lovlighed ikke er blevet bestridt inden for de fastsatte frister (jf. dom af 21.3.2014, Yusef mod Kommissionen, T-306/10, EU:T:2014:141, præmis 60 og den deri nævnte retspraksis). Sagsøgeren har imidlertid ikke gjort gældende, at der foreligger sådanne nye væsentlige faktiske omstændigheder, der ville kunne understøtte dennes anmodning om ændring af udløbsdatoen for EF-sortsbeskyttelsen.

43 I denne henseende kan sagsøgeren ikke med føje anføre, at der flere år efter afgørelsen om meddelelse af beskyttelse er opstået tvivl angående nøjagtigheden af udløbsdatoen. De oplysninger, som EF-Sortsmyndigheden på anmodning fra sagsøgeren har tilvejebragt om metoden til beregning af varigheden af EF-sortsbeskyttelsen, udgør heller ikke nye faktiske omstændigheder, der begrunder, at sagsøgeren – som undlod rettidigt at gøre brug af de klagemuligheder, som forordning nr. 2100/94 giver denne – kan klage over EF-Sortsmyndighedens afslag på at ændre den omtvistede dato og således omgå fristen for at klage over afgørelsen om meddelelse af beskyttelse (jf. analogt dom af 14.6.2018, Spagnolli m.fl. mod Kommissionen, T-568/16 og T-599/16, EU:T:2018:347, præmis 131).

44 I øvrigt afkræfter dom af 20. december 2017, Incyte (C-492/16, EU:C:2017:995), som sagsøgeren har påberåbt sig til støtte for sine synspunkter, ikke ovenstående konstateringer. I den sag, som gav anledning til denne dom, viste det sig nemlig, at udløbsdatoen på et supplerende beskyttelsescertifikat, som var tildelt et lægemiddel af et national organ, var ukorrekt, henset til en af Domstolen senere afsagt dom angående en præjudiciel forelæggelse (dom af 20.12.2017, Incyte, C-492/16, EU:C:2017:995, præmis 23, 48 og 49). Dette betyder, at der i denne sag indtraf en ny væsentlig faktisk omstændighed, nemlig Domstolens dom, som præciserede beregningsmetoden til beskyttelsens varighed. Dette er ikke tilfældet i den foreliggende sag, og den af sagsøgeren påberåbte retspraksis finder således ikke anvendelse.

45 I lyset af ovenstående betragtninger skal det andet anbringendes første led forkastes som ugrundet.

– Det andet anbringendes andet led, der i det væsentlige vedrører en tilsidesættelse af artikel 53, stk. 4, i forordning nr. 874/2009

46 Ifølge sagsøgeren var det med urette, at appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt II.A.3 fandt, at klagen ikke kunne støttes på artikel 53, stk. 4, i forordning nr. 874/2009. Til støtte for dette synspunkt har sagsøgeren fremført flere argumenter.

47 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at den omhandlede bestemmelse forpligter EF-Sortsmyndigheden til at korrigere åbenbare fejl. Desuden vil EF-Sortsmyndighedens nægtelse af at efterkomme dette kunne påklages i medfør af artikel 67 i forordning nr. 2100/94, eftersom der er tale om en afgørelse vedrørende indførelse eller slettelse af oplysninger i registret, jf. den nævnte forordnings artikel 87. Sagsøgeren har anført, at selv hvis man anlægger en ordlydsfortolkning af artikel 67 i forordning nr. 2100/94, og en sådan afgørelse følgelig ikke kan påklages, skal det være muligt at klage i henhold til det generelle EU-retlige princip, hvorefter »enhver har krav på en effektiv adgang til domstolsprøvelse af en afgørelse, som kan krænke en ret, der er anerkendt ved traktaterne«, eftersom det må konkluderes, at denne formulering omfatter et instrument som forordning nr. 2100/94.

48 For det andet har sagsøgeren anført, at ændringen af udløbsdatoen for EF-sortsbeskyttelsen, således som denne dato er indført i registret, indebærer en mindre risiko for at skade retssikkerhedsprincippet end de mere væsentlige ændringer, som kan resultere af en fornyet behandling af en afgørelse. Til støtte for synspunktet har sagsøgeren påberåbt sig dom af 20. december 2017, Incyte (C-492/16, EU:C:2017:995). Ifølge sagsøgeren har indførelsen i registret af væsentlige oplysninger om de registrerede EF-sortsbeskyttelser desuden til formål at skabe en pålidelig informationskilde og dermed sikre den retssikkerhed, der er nødvendig for beskyttelsen af tredjemands interesser. Derfor skal en fejl i registret korrigeres, uanset om en vis tid er forløbet.

49 For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at korrektionen af åbenbare fejl i henhold til artikel 53, stk. 4, i forordning nr. 874/2009 ikke er underlagt nogen frist. Forordning nr. 874/2009 indeholder nemlig ingen bestemmelse i denne henseende. Til støtte for sin argumentation har sagsøgeren påberåbt sig en dom afsagt af Raad van State (den øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Nederlandene) den 18. februar 2015 i sagen Syngenta mod det nederlandske patentkontor. Sagsøgeren har anført, at i den sag, der gav anledning til nævnte dom, var der ikke i den relevante EU-retlige bestemmelse i den forordning, der fandt anvendelse, fastsat nogen frist for korrektion af en fejl, og sagsøgeren gør gældende, at det samme gør sig gældende for artikel 53, stk. 4, i forordning nr. 874/2009.

50 EF-Sortsmyndigheden har bestridt sagsøgerens argumenter.

51 Uden at det er fornødent at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt en afgørelse fra EF-Sortsmyndigheden i henhold til artikel 53, stk. 4, i forordning nr. 874/2009 vil kunne påklages på grundlag af artikel 67 i forordning nr. 2100/94, skal det fastslås, at den af sagsøgeren hævdede fejl ikke er omfattet af anvendelsesområdet for nævnte artikel 53, stk. 4.

52 I artikel 53, stk. 4, i forordning nr. 874/2009 er det nemlig fastsat, at sproglige fejl, skrivefejl og åbenbare fejl i EF-Sortsmyndighedens afgørelser korrigeres. Af denne ordlyd fremgår det, at de korrektioner, som foretages i medfør af denne bestemmelse, kun kan vedrøre rettelser af stavefejl eller grammatiske fejl, skrivefejl – såsom fejl i parternes navn – eller fejl, som er så åbenlyse, at man ikke kan forestille sig nogen anden tekst end den, der fremgår af rettelsen (jf. analogt dom af 9.9.2011, dm-drogerie markt mod KHIM – Distribuciones Mylar (dm), T-36/09, EU:T:2011:449, præmis 73).

53 Af hensyn til betydningen af den bindende karakter for så vidt angår den dispositive del i en endelig afgørelse truffet af en kompetent myndighed og til overholdelsen af retssikkerhedsprincippet skal der anlægges en streng fortolkning af den regel, hvorefter det undtagelsesvis er muligt at foretage efterfølgende korrektioner af en sådan afgørelse. Begrebet »åbenbare fejl« er dermed begrænset til fejl af formel karakter, såsom skrivefejl, hvor fejlen åbenlyst fremgår af selve afgørelsen og ikke vedrører rækkevidden og indholdet heraf, således som de fremgår af dens konklusion og begrundelse. Begrebet »åbenbare fejl« som omhandlet i artikel 53, stk. 4, i forordning nr. 874/2009 vedrører derimod ikke fejl, der berører lovligheden af den anfægtede afgørelses materielle indhold (jf. analogt dom af

14.12.2006, Gagliardi mod KHIM – Norma Lebensmittelfilialbetrieb (MANŪ MANU), T-392/04, ikke trykt i Sml., EU:T:2006:400, præmis 55, og af 18.10.2011, Reisenthel mod KHIM – Dynamic Promotion (Stabelkasser og kurve), T-53/10, EU:T:2011:601, præmis 35).

54 I den foreliggende sag har sagsøgeren anmodet om ændring af udløbsdatoen for EF-sortsbeskyttelsen for sorten Siberia. En sådan ændring vil imidlertid påvirke rækkevidden og det materielle indhold af afgørelsen om meddelelse af beskyttelse, der har fastsat varigheden af denne beskyttelse. Foretages en sådan ændring, forudsætter det nemlig, at det på forhånd fastlægges, hvordan forordning nr. 2100/94 skal fortolkes, herunder navnlig de bestemmelser, der er relevante for beregningen af beskyttelsens varighed. Sagsøgeren og EF-Sortsmyndigheden har i øvrigt ikke kunne nå til enighed om denne fortolkning til trods for deres årelange korrespondance. Heraf følger, at sagsøgerens anmodning om ændring ikke kan anses for at være en anmodning om, at en sproglig fejl, en skrivefejl eller en åbenbar fejl korrigeres som omhandlet i artikel 53, stk. 4, i forordning nr. 874/2009.

55 Da betingelserne for anvendelse af artikel 53, stk. 4, i forordning nr. 874/2009 ikke er opfyldt i den foreliggende sag, skal sagsøgerens argumenter om, at dennes søgsmål skal antages til realitetsbehandling, forkastes i medfør af denne bestemmelse.

56 Henset til ovenstående betragtninger skal det andet anbringendes andet led forkastes som ugrundet, og dermed skal det andet anbringende forkastes i sin helhed.

Det første anbringende, der i det væsentlige vedrører en tilsidesættelse af begrundelsespligten, for så vidt som appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden undlod at besvare et argument, der var blevet fremført for det

57 Sagsøgeren har i det væsentlige anført, at appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden har tilsidesat sin pligt til at give en begrundelse, idet det undlod at behandle sagsøgerens argument om, at der foreligger en forpligtelse for EF-Sortsmyndigheden til at korrigere fejl i registret af egen drift.

58 EF-Sortsmyndigheden har bestridt sagsøgerens argumenter.

59 Det skal bemærkes, at i henhold til artikel 75 i forordning nr. 2100/94 skal EF-Sortsmyndighedens afgørelser begrundes. Denne forpligtelse har samme rækkevidde som forpligtelsen i artikel 296 TEUF (jf. i denne retning dom af 5.2.2019, Braeburn 78 (11078), T-177/16, EU:T:2019:57, præmis 43). I henhold til fast retspraksis vedrørende artikel 296 TEUF har denne begrundelsespligt det dobbelte formål dels at gøre det muligt for de berørte personer at få kendskab til begrundelsen for den trufne foranstaltning, således at de kan forsvare deres rettigheder, dels, at gøre det muligt for Unionens retsinstanser at efterprøve afgørelsens lovlighed (jf. i denne retning dom af 10.5.2012, Rubinstein og L'Oréal mod KHIM, C-100/11 P, EU:C:2012:285, præmis 111, af 30.6.2010, Matratzen Concord mod KHIM – Barranco Schnitzler (MATRATZEN CONCORD), T-351/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2010:263, præmis 17, og af 27.3.2014, Intesa Sanpaolo mod KHIM – equinet Bank (EQUITER), T-47/12, EU:T:2014:159, præmis 24).

60 Begrundelsespligten kan være opfyldt, uden at det er nødvendigt udtrykkeligt og udtømmende at besvare alle de argumenter, som en sagsøger har fremført, forudsat at EF-Sortsmyndigheden redegør for de faktiske omstændigheder og retlige betragtninger, der har været afgørende for afgørelsen (jf. dom af 23.2.2018, Schniga mod CPVO (Gala Schnico), T-445/16, EU:T:2018:95, præmis 28 (ikke trykt i Sml.) og den deri nævnte retspraksis).

61 Som det ligeledes fremgår af fast retspraksis, skal begrundelseskravet bedømmes i forhold til omstændighederne i sagen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en afgørelses begrundelse opfylder kravene efter artikel 296 TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til denne retsakts ordlyd, men ligeledes til den

sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (dom af 29.9.2011, Elf Aquitaine mod Kommissionen, C-521/09 P, EU:C:2011:620, præmis 150, og af 21.12.2016, Club Hotel Loutraki m.fl. mod Kommissionen, C-131/15 P, EU:C:2016:989, præmis 47).

62 I den foreliggende sag fremgår det ved læsningen af den anfægtede afgørelse, at appelkammeret fandt, at såfremt EF-Sortsmyndigheden har kompetence til at korrigere fejl i registret af egen drift, vil afslaget på at udøve denne kompetence ikke kunne påklages i henhold til artikel 67 i forordning nr. 2100/94. Appelkammeret tilføjede, at et sådant afslag heller ikke kunne udgøre en afgørelse vedrørende indførelse eller slettelse af oplysninger i registret som omhandlet i den nævnte forordnings artikel 87. Appelkammeret konkluderede ligeledes, at artikel 53, stk. 4, i forordning nr. 874/2009 ikke fandt anvendelse på en sådan situation.

63 Heraf følger, at appelkammeret har begrundet sin afgørelse på retlig fyldestgørende vis.

64 Det første anbringende skal således forkastes som ugrundet, og dermed skal EF-Sortsmyndigheden frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

65 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

66 Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med EF-Sortsmyndighedens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Sjette Afdeling):

1) EF-Sortsmyndigheden (CPVO) frifindes.

2) Siberia Oriental BV bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af EF-Sortsmyndigheden.

Marcoulli Iliopoulos Norkus

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. juni 2020.

Underskrifter